

Magánbiológia

A leghidegebb tavaszi napok egyikén történt.
A másodikosokkal berendeztünk egy terráriumot,
és beletettünk egy hernyót, hogy megfigyelhessük
az újjászületés lépéseit.
A szír kisfiú pedig megszólalt,
ugyanígy kelnek majd ki a sírból három emeletes házunk
alá szorult halottaik.

Nem tudtam, mit mondjak.
A csend gyorsan megszilárdult, mint
kiszáradt folyómederbe öntött beton.
Hogy eltereljem a figyelmüket, kitaláltam,
nevezzük el a lepkét, ami nemsokára kikel.
Ő is javasolt egy szépen csengő, furcsa hangzású nevet,
sokkal később tudtam meg, hogy azt a gyerekeknek kifejlesztett
antidepresszánst nevezik így, amit akkor már hónapok óta szedett.

Mire kikelt a pillangó, egy ideje már nem járt iskolába.
Talán rájött, hogy nem következik be,
amit mondott,
és nem akarta elkeseríteni a többieket.

Mi azért ünnepeltünk egy kicsit,
végignéztük, ahogy a lepke kibontja gyűrött szárnyait
aztán kiengedtük,
becsuktuk az ablakot,
a gyerekek csillogó szemekkel néztek utána,
én pedig nem mondtam el nekik, hogy kint még hideg van,
nemsokára megfagy.

Hadd higgyenek tovább a feltámadásban.

A pusztulás létigéi

Amikor közölték a dolgot az anyjával,
azt mondta, ne vigyék be hozzá, meg sem akarja nézni.
Csak annyit tudtak róla, hogy sosem fog tudni megtanulni beszélni,
de a hangok úgy nyüzsögnek a szájában,
mint esőgyűjtő hordókban a szúnyoglárvák.

Egyébként jó gyerek. Az első pár évben keveset sír, átaludja az éjszakákat.
Általában a sarokban ül, egy eldobott műanyagflakont tologat a földön,
és közben berreg hozzá,
az ember szinte elhiszi, hogy egy kisautó van a kezében,
ahogy azt is, hogy talán ő is lehet még ember

A gondozók kijelöltek számára egy ágyat
az anyja nem jön érte. Eldöntötte, új életet kezd.
Mint egy sugárzó atomhulladékkal teli tartályt,
ássa el magában azt, hogy egyáltalán létezett.

Belső naprendszer

miközben kórházzról kórházra jársz
és ha újszülöttet látsz, folyton elsírod magad
azt javasolják,
hallgass meg mindenkit,
hagyd, hogy a tanácsok befészkeljék magukat
szíved repedéseibe
apró lárvákat letegyék
amik kikelve úgy zsongnak majd körül
mint a Szaturnuszt a gyűrűjét alkotó porszemek
és akkor végre elhiszed,
hogy te is egy olyan bolygó vagy,
amin megvannak az élet feltételei
és az orvosok egyszer majd lakhatóvá tesznek téged is.

Fakír

Az utolsó emléke Aleppóból a fakír volt.
Egy szövetségesen térdelt, és tört üveget evett.
Nem lett baja, bár a szilánkok felsértették a torkát,
a mutatvány után néhány hétig nem beszélt.

Nem sokkal később kezdődött a támadás.
A nők és a gyerekek nem tudtak mit csinálni,
ezért kétnaponta átrendezték a lakást,
az éjszaka hazaérő férfiak pedig mindig megbotlottak
a lábuk elé kerülő bútorokban.

A szülei egyre többet veszekedtek.
Elkezdték felfalni egymást, mint a halak az akváriumban,
mert azóta nem lehetett tápot szerezni nekik.

Már hónapok óta tartott az ostrom.
Behúzott függönyök mögött éltek, alig volt fény,
eltelt vagy három nap és háromszáz éjszaka,
amikor az anyja tiltása ellenére kiment.
A szülei és a testvérei bent aludtak.
Hatalmas fényt látott,
métereket repült a légnyomástól.
Ahogy a földig rombolt házra nézett,
arra gondolt, mennyire megijedt,
amikor évekkal azelőtt
egy képtárban elvesztette a szüleit.
Akkor egy órán át sírt, most meg nem érzett semmit.
Csak a romokat és a kitört ablaküveget nézte,
és arra gondolt, ha most megválna magát, nem fájna,
már teljesen érzéketlen lett, mint egy fakír.
Úgy kellett onnan elrángatni.
És amikor később kérdezték tőle, mi történt
mintha szilánkokat evett volna
nagyon sokáig nem beszélt.

Víz alatti felvétel

Harminc éves korod után
a rossz gondolatok befészkelődnek a fejedbe,
mint a padlástér korhadt gerendái közé
a kártevő állatok.

Éjszaka felébredsz a hangjukra
pedig álmodban épp Velencében sétáltál.
Jóval fiatalabb voltál, mint most,
táskádban egy üveg bor,
benned pár bontatlan érzés,
még alig ismerted magad.

Egy pillanatra érezted,
milyen volt hinni magadban.
Mintha csak megtaláltad volna
a sakk-készletből eltűnt figurát,
amit az utolsó lépéssel ütöttél le,
amikor először sikerült legyőznöd az apád.
De nem fékezed le a jelen szerelvényét,
nehogy rád essenek a múlt fejed fölé pakolt poggyászái,
nem teszel fel magadnak több kérdést,
nehogy feltűnjön valami,
aminek az elvesztését nem vetted észre,
mint amikor gyerekkorodban ásni kezdtél,
és megtaláltad a tuja alá temetett háziállatot,
amiről azt mondták, csak elkóborolt.

Maradsz a könnyen teljesíthető dolgoknál.
arra gondolsz, jövőre talán tényleg eljutsz a tengerhez
ettől néhány percig boldognak érzed magad,
azt képezed, minden álmod teljesülni fog.
Velencére gondolsz, és nem veszed észre,
hogyan a jövőd lassan süllyed,
mint a vízre épített városok.

Csúcsdíz

A befogadó-állomáson nem hitték el,
hogy nem az almákat akartuk ellopni a fáról,
csak a csúcsdísz, az ágak fölött lebegő napot.
Hallgatásunkat beismerésnek vélték,
pedig csak védekezni akartunk egy, a valóságnál
hihetőbb hazugsággal,
de a szavak összeragasztották a fogainkat,
mint a törökméz.
Az is ellenünk szólt, hogy elfutottunk.
Pedig a helyiek csak meg akartak ijeszteni,
nem utánunk, hanem a levegőbe lőttek.
Az egyikük röhögve kiabálta a másiknak:
„Vigyázz, nehogy eltalálj egy angyalt!”

Az persze senkit sem érdekelt, hogy a termés később kárba ment,
mert az almákat senki sem szedte le.
A fák közelében pedig találtak egy angyalt.
Csupa lyuk volt a szíve.
Ki tudja, miért pont ebbe halt bele.

Izsó Zita (Budapest, 1986): költő. Legutóbbi verskötete: *Színről színre* (Prae, 2014).
Legutóbbi, Bach Mátéval közös munkája: *Pesti nő* (Athaeneum, 2017).